

***Een kabouterlijf, konijntanden en
twee jampotten die achter flaporen haken***

Fons loopt op kousenvoeten naar de slaapkamer van zijn ouders. Naast hun kleerkast hangt een grote spiegel. Hij gaat ervoor staan en maait met zijn armen. Ze lijken wel preistengels. Zijn ogen dwalen naar de broekspijpen die om zijn benen fladderen. Hij kan zijn schoenen amper zien, want zijn broek hangt er in drie vouwen overheen. Vorig jaar waren het er precies evenveel. En twee jaar geleden waren het er ook al drie. Hij is in al die tijd dus geen centimeter gegroeid. Nog een puntmuts en ik kan zo in een paddestoel gaan wonen, denkt Fons. “Tot m’n zestiende was ik ook heel klein,” zegt zijn vader vaak om hem te troosten. “Daarna ben ik als kool beginnen groeien.” Maar zestien is nog zo ver weg...

Fons kijkt naar zijn mond. Hij lacht zijn reusachtige tanden bloot, zonder een hand voor zijn mond te houden. Dat doet hij gewoonlijk wel. Het lijkt alsof zijn handen en zijn mond verbonden zijn met onzichtbare draden. Maar hier is er niemand die zijn tanden kan zien. Meestal gaapt iedereen zijn tanden aan alsof het museumstukken zijn. Of er wordt om gelachen. “Heb je trek in een wortel, kerel?” vraagt er wel eens iemand. “Een beugel heeft voorlopig geen zin,” zei de tandarts. “Je tanden moeten eerst nog wat groeien.” Nog wat groeien... Fons kon zijn oren niet geloven. Zijn rottanden piepen nu al de hele tijd uit zijn mond.

Boven zijn mond staat een neus. Zo hoort het ook. Maar op de neus van Fons staat een bril, met glazen die even dik zijn als de bodem van een jampot. En Fons kan niet zonder die jampotten. Zonder bril ziet hij immers geen steek en knalt hij overal tegenaan. Tot overmaat van ramp heeft hij ook nog eens flaporen, alsof ze voorbestemd

zijn om er een flinke bril achter te haken. Een kabouterlijf, konijntanden en twee jampotten die achter flaporen haken: dat is de rugzak vol pech die Fons elke dag met zich meesleept. “Moet er nog zand zijn?” zou zijn oma zeggen. Het is haar vaste zinnetje als ze ergens met haar hoofd niet bij kan. Neen, voor Fons hoeft er echt geen zand meer te zijn. Er is er al genoeg. En dan is er ook nog Emiel, met zijn mooie, rechte tanden en zijn ogen die het zonder brillenglazen doen. Achter zijn oren kan Emiel hoogstens één potlood kwijt. Hij is ook een kop groter dan de andere jongens. Dat is dus twee koppen groter dan Fons. Zijn vuisten lijken wel bakstenen. Hij is altijd haantje de voorste en razend populair. Iedereen wil zijn vriend zijn en dus staan ze altijd aan zijn kant.

In de herfst vindt Fons kastanjebolsters in zijn jaszakken. In de winter regent het sneeuwballen naar zijn hoofd: geen zachte, maar keiharde. Het lijken wel stukjes ijsschots. Het ijswater dringt

overall in: in zijn kleren, zijn schoenen, neus en oren. Voor Fons zit er dan niks anders op dan bibberend naar huis te rennen. Op 1 april loopt Fons met een papieren vis op zijn rug waarop ‘te koop’ of ‘afval’ staat geschreven. Het pesten houdt maar niet op en tegen Emiel en zijn makers valt maar weinig te beginnen. Fons houdt zich zo veel mogelijk op de achtergrond. Hij probeert nog grijzer te zijn dan een muis. Maar voor Emiel is het grijs van Fons nog niet grijs genoeg...